

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/1/2016
Identifikačné číslo spisu:	5113203666
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5113203666.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: AUTOMONT Žilina, spol. s r. o., so sídlom Murgašova 7/241, 010 01 Žilina, IČO: 36 401 510, zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Rybovičom, so sídlom Nám. Š. Moyzesa 4, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovaným: 1/ Sberbank Slovensko, a. s., so sídlom Výsoká 9, 810 00 Bratislava, IČO: 17 321 123, zastúpenému advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, 2/ DRAŽOBNÍK, s. r. o., so sídlom Hviezdoslavova 6, 040 01 Košice, IČO: 36 764 281, 3/ doem, s. r. o., so sídlom Komenského 31, 010 01 Žilina, IČO: 36 395 480, zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu: G. V., nar. XX. K. XXXX, bytom D., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11Cb/19/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. júla 2015, č. k. 14Cob/190/2014-455, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaným 1/, 2/ a 3/ n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 30. 04. 2014 č. k. 11Cb/19/2013-341 žalobu zamietol, žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 1/ trovy konania vo výške 7 210,51 eur, žalovaným 2/ a 3/ náhradu trov konania nepriznal. Súd prvého stupňa uviedol, že žalobca žalobou zo dňa 04. 02. 2013 žiadal určiť neplatnosť dobrovoľnej dražby nehnuteľností - pozemku parcela CKN č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 799 m² a stavby - obchodné priestory na parcele č. XXXX/XX nachádzajúce sa v katastrálnom území X., zapísané na LV č. XXXX, ktorá sa konala dňa 06. 11. 2012 o 10.00 hod. na Notárskom úrade JUDr. P. E., notárky v X., a na základe ktorej bol žalovanému 3/ ako vydražiteľovi udelený príklep. Žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom ako záložcom a žalovaným 1/ ako záložným veriteľom bola uzatvorená dňa 14. 02. 2007 Zmluva o záložnom práve k nehnuteľnostiam na LV č. XXXX, a to pozemok a rozostavaná stavba (novostavba obchodných priestorov). Účelom zmluvy o záložnom práve bolo zabezpečenie pohľadávok záložného veriteľa vyplývajúcich zo zmluvy o kontokorentnom úvere a zo zmluvy o splátkovom úvere. Keďže žalobca svoje záväzky voči žalovanému

1/ neplnil, pristúpil žalovaný 1/ k realizácii záložného práva predajom nehnuteľností na verejnej dražbe v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „ZoDD“). Realizáciou dobrovoľnej dražby poveril žalovaný 1/ žalovaného 2/, ktorý určil prvé kolo dražby na deň 01. 03. 2012, pričom najnižšie podanie bolo stanovené na 900 000 eur a vychádzalo z ohodnotenia predmetu dražby podľa znaleckého posudku Ing. J. P. zo dňa 04. 01. 2012, ktorým bola stanovená všeobecná hodnota nehnuteľností na sumu 904 000 eur. Prvé kolo dobrovoľnej dražby nebolo úspešné, preto žalovaný 2/ stanovil opakovanú dražbu na deň 11. 04. 2012, pričom najnižšie podanie bolo stanovené na 678 000 eur. Ani opakovaná dražba nebola úspešná. Ďalšie kolo dražby stanovil žalovaný 2/ na deň 06. 11. 2012. Na tejto dražbe došlo k vydraženiu založených nehnuteľností žalovaným 3/ za cenu 360 000 eur, ktorý sa stal ich vlastníkom. Žalobca považuje opakovanú dobrovoľnú dražbu zo dňa 06. 11. 2012 za neplatnú, nakoľko žalovaný 2/ ako dražobník porušil viaceré ustanovenia ZoDD, ktoré mali za následok priamu ujmu žalobcu spočívajúcu v dosiahnutí zjavne nízkeho výťažku z dražby. Podľa žalobcu je dôvodom pre neplatnosť dražby: (I.) že žalovaný 2/ ako dražobník porušil ustanovenie § 11 ods. 4 ZoDD, nakoľko nezverejnil oznámenie o opakovanej dražbe na úradnej tabuli obce a na predmete dražby neumiestnil oznámenie o konaní dražby predpísané zákonom, čím došlo k zmareniu možnosti účasti ďalších subjektov na dražbe. (II.) Ohodnotenie predmetu dražby, nakoľko v zmysle § 22 ods. 1 ZoDD nemusí dražobník v prípade opakovanej dražby zaistiť nový odhad predmetu dražby, ak má k dispozícii odhad nie starší ako jeden rok pred konaním opakovanej dražby. Žalovaný 2/ dal vypracovať nový znalecký posudok Ing. C. V., ktorým boli dražené nehnuteľnosti ohodnotené na sumu 719 000 eur. Znalecký posudok Ing. V. bol podľa žalobcu vyhotovený v rozpore s vyhláškou o stanovení všeobecnej hodnoty majetku a znalcom určená hodnota nehnuteľností nezodpovedá realnej cene. (III) Žalovaný 2/ v oznámení o opakovanej dražbe stanovil najnižšie podanie vo výške 720 000 eur s možnosťou minimálneho prihodenia 1 000 eur. V zmysle § 16 ods. 6 ZoDD nemôže byť najnižšie podanie nižšie ako polovica hodnoty predmetu dražby určenej znaleckým posudkom. Podľa § 17 ZoDD dražobník musí uviesť najnižšie podanie. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný 2/ doručil Mestu X. žiadosť o uverejnenie oznámenia o konaní opakovanej dražby, pričom toto oznámenie bolo uvedené na úradnej tabuli obce a aj na internetovej stránke mesta v období od 19. 10. 2012 do 06. 11. 2012. Žalovaný 2/ ako dražobník si splnil svoju povinnosť zverejniť oznámenie o dražbe aj v periodickej tlači v denníku Nový čas. K námietke žalobcu, že dražená nehnuteľnosť nebola riadne označená, nakoľko formát A4 nie je dostatočný a páska, ktorá bola použitá na označenie nehnuteľnosti, nespĺňala zákonom stanovené náležitosti, súd uviedol, že oznámenie o dražbe bolo umiestnené na vstupných dverách do draženej nehnuteľnosti, ktoré sú prístupné z verejnej komunikácie prechodom cez chodník. K namietanému formátu označenia A4 súd uviedol, že je najbežnejším formátom pre vyhotovenie písomností. Ak bola dražobníkom použitá na označenie draženej nehnuteľnosti páska s menšou šírkou, ako je zákonom stanovených 10 cm, podľa názoru súdu sa nejednalo o také porušenie zákona, ktoré by malo mať za následok porušenie práv žalobcu. Z tohto dôvodu súd neakceptoval návrh žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru polygrafia na určenie skutočnej šírky použitej pásky. Súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí nestotožnil ani s námietkou žalobcu týkajúcou sa neprimerane nízkej ceny a vyhotovením znaleckého posudku Ing. V. v rozpore s Vyhláškou č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Samotný žalobca neuviedol žiadne konkrétne porušenie vyhlášky, ale obmedzil sa len na všeobecné konštatovanie rozporu znaleckého posudku s vyhláškou. Žalobca bol povinný v rámci tvrdenia neplatnosti dražby viesť konkrétne okolnosti a porušenia konkrétnych predpisov, ktoré majú podľa jeho názoru neplatnosť spôsobovať. Zároveň súd uviedol, že v rámci konania, v ktorom sa rozhoduje o platnosti alebo neplatnosti dražby, nie je oprávnený posudzovať, či znalec postupoval alebo nepostupoval v súlade s vyhláškou, keďže dôvodom na určenie neplatnosti dražby môže byť len porušenie ustanovení ZoDD. V súvislosti s oceňovaním draženej nehnuteľnosti ukladá zákon dražobníkovi povinnosť zabezpečiť ocenenie nehnuteľnosti znaleckým posudkom. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že pred namietanou opakovanou dražbou sa uskutočnili dve neúspešné dražby, ktoré sa realizovali na podklade posudku, ktorý podľa názoru žalobcu mal odzrkadľovať skutočnú cenu nehnuteľnosti. Dražba je prostriedkom, ktorý v danom mieste a čase môže určiť skutočnú cenu predmetu dražby, a to bez ohľadu na cenu určenú znaleckým posudkom. Ak sa na základe ceny určenej podľa znaleckého posudku Ing. P. uskutočnili dve neúspešné kolá dražby, je zrejmé, že určená cena nezodpovedala všeobecnej trhovej cene nehnuteľností v danom mieste a čase. Všeobecnej cene

nehnuteľností nezodpovedala ani cena určená znaleckým posudkom Ing. V., nakoľko výsledkom dražby bola cena len vo výške 50 % ním určenej ceny. Súd zároveň poukázal na skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti boli ponúkané na predaj ešte pred samotnou dražbou za cenu 499 000 eur, ktorá je výrazne nižšia, než je cena určená znaleckým posudkom Ing. V.. Žiadosť žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania na určenie ceny dražených nehnuteľností súd vyhodnotil ako nadbytočnú, nakoľko skutočná cena dražených nehnuteľností sa určuje práve procesom dražby, kde každý, kto má o danú nehnuteľnosť záujem, môže navrhnúť cenu, za ktorú je ochotný nehnuteľnosť kúpiť. Ak by aj znaleckým posudkom bola určená iná cena, nemalo by to žiadny vplyv na cenu, ktorú by prípadný záujemca bol ochotný v rámci procesu dražby zaplatiť. Keby bolo v konaní zistené, že znalec porušil svoju povinnosť podľa vyhlášky o oceňovaní majetku, tak by takýto záver nemohol byť podkladom pre rozhodnutie súdu o neplatnosti dražby, nakoľko nedošlo k porušeniu ustanovení ZoDD. K žalobcom tvrdenému zníženiu najnižšieho podania v rozpore so zákonom súd konštatoval, že z oznámenia o konaní opakovanej dražby vyplýva, že suma najnižšieho podania bola určená podľa ceny určenej znaleckým posudkom a podľa dohody uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ vo výške 720 000 eur. Zákon v ustanovení § 16 ods. 6 určuje, aká je minimálna výška najnižšieho podania, pritom rozlišuje situácie, kedy je predmetom dražby byt alebo dom, v ktorom má dlžník hlásený trvalý pobyt, a ostatné prípady výkonu záložného práva. V danom prípade je pre určenie najnižšieho podania rozhodujúca minimálna zákonom stanovená výška rovnajúca sa polovici hodnoty predmetu dražby určenej znaleckým posudkom. V prípade napadnutej opakovanej dražby bolo v oznámení o dražbe určené najnižšie podanie vo výške rovnajúcej sa cene určenej znaleckým posudkom, zároveň však podľa dohody o opakovanej dražbe medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ bol v prípade nedostatočného záujmu žalovaný 1/ oprávnený znižovať najnižšie podanie a to aj opakovane až na sumu rovnajúcu sa 50% hodnoty predmetu dražby určenej znaleckým posudkom. Ani v tomto prípade nedošlo podľa súdu prvého stupňa k porušeniu ustanovení ZoDD. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 09. júla 2015 č. k. 14Cob/190/2014-455 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O. s. p.) s tým, že opravil označenie právneho zástupcu žalovaného 3/ v záhlaví napadnutého rozsudku (§ 222 ods. 3 v spojení s § 164 O. s. p.), žalobcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalobcu uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1 382,03 eur a žalovaným 2/ a 3/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí primárne vysporiadal so vstupom G. V. ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu. Vedľajší účastník vstúpil do konania až v priebehu odvolacieho konania po uplynutí odvolacej lehoty všetkým účastníkom prvostupňového konania oznámením zo dňa 23. 03. 2015. V súdnom konaní platí, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania. G. V. nebol vedľajším účastníkom v prvostupňovom konaní, preto mu súdom prvého stupňa nebol doručovaný rozsudok a ani mu neplynula samostatná odvolacia lehota. Z tohto dôvodu odvolací súd skonštatoval, že akékoľvek dôvody preskúmvania napadnutého rozsudku v podaní vedľajšieho účastníka zo dňa 23. 03. 2015, ktoré neboli uvedené v odvolaní žalobcu, boli podané po uplynutí odvolacej lehoty. Odvolací súd sa preto nemohol zaoberať novým dôkazom - výsluchom svedka G. V., ktorý žalobca v odvolaní a v rámci odvolacej lehoty nenavrhol, pričom ani samostatne na strane vedľajšieho účastníka neboli splnené zákonné podmienky pre možnosť zaoberania sa takýmto novým dôkazom v rámci odvolacieho konania. Je irelevantné, že výsluchom svedka mala byť preukazovaná okolnosť nesplnenia zákonom stanovenej podmienky podľa § 11 ods. 4 ZoDD, pričom nesplnenie tejto podmienky nebolo žalobcom uplatnené v rámci prekluzívnej lehoty (§ 21 ods. 2 ZoDD). Akceptovaním návrhov vedľajšieho účastníka by došlo k neprípustnému popretiu zmyslu a účelu právnej úpravy vymedzujúcej pre zákonom stanovený okruh osôb uplatniť svoje práva na súde v zákonnej lehote a predpísaným spôsobom. Odvolací súd sa nestotožnil ani s názorom vedľajšieho účastníka, že súd je povinný skúmať všetky prípadné dôvody neplatnosti dobrovoľnej dražby ex offio, nakoľko z ustanovenia § 21 ods. 2 ZoDD vyplýva nielen prekluzívna lehota pre právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby, ale aj to, že osoba, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach, môže požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby z určitých, v žalobe vymedzených dôvodov, ktoré nemožno rozširovať po uplynutí prekluzívnej lehoty troch mesiacov odo dňa udelenia príklepu. V rámci rozhodovania o odvolaní žalobcu

odvolací súd preskúmaval napadnutý rozsudok v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.). Skonštatoval, že sa nemohol zaoberať žalobcom predloženým novým dôkazom (odborné posúdenie), doloženým až k podanému odvolaniu s poukazom na ustanovenie § 205a ods. 1 O. s. p., vzhľadom na splnenú poučovaciu povinnosť súdu prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O. s. p. Tento dôkaz mohol byť žalobcom zabezpečený v rámci prvostupňového konania. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, v ktorom namietal nesprávne, resp. nedostatočné označenie predmetu dražby, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 5 ZoDD, podľa ktorého dražobník umiestni na predmet dražby najmenej 15 dní pred konaním dražby označenie. Zároveň v tejto lehote na viditeľné miesto na predmet dražby umiestni oznámenie o dražbe alebo oznámenie o opakovanej dražbe. Označenie predmetu dražby musí byť na viditeľnom mieste. Podmienka viditeľnosti môže byť splnená len v tom prípade, ak je toto označenie páskou bežne viditeľné. V súlade s tým by mal byť predmet dražby označený z miesta, z ktorého je spravidla viditeľný, a teda z miesta, ktoré je verejne prístupné. Dražobník si v danom prípade povinnosť v zmysle § 11 ods. 5 splnil. Z predložených dôkazov bolo nepochybné, že bola splnená podmienka umiestnenia oznámenia o dražbe alebo opakovanej dražbe na viditeľnom mieste. V spojitosti s namietaným nesprávnym označením predmetu dražby, ktorý ma byť označený 10 cm širokou páskou, odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s vyhodnotením veci okresným súdom, ktorý uviedol, že samotná skutočnosť (ne)posudzovania skutočnej šírky pásky na označenie predmetu dražby pre posúdenie prípadnej platnosti či neplatnosti dražby nemohla byť rozhodujúca. ZoDD výslovne neurčuje, ktoré ustanovenia majú takú povahu, že ich porušenie zakladá právo podať žalobu o vyslovenie neplatnosti dražby. Vo vzťahu k žalobcom namietanému ohodnoteniu predmetu dobrovoľnej dražby odvolací súd uviedol, že v prípade opakovanej dražby ide o špecifickú dražbu, ktorá nasleduje po pôvodnej dražbe, kedy dražobník nemusí vykonávať niektoré úkony z dôvodu, že už boli vykonané v súvislosti s pôvodnou dražbou a ich opätovný výkon by bol duplicitný či zbytočný. Opätovné vyhotovenie znaleckého posudku nie je zákonom výslovne vyžadované, avšak zo zákona nevyplyva ani zákaz vyhotovenia nového znaleckého posudku. V prejednávanej veci správne okresný súd poukázal, že opakovanej dražbe predchádzali už dva neúspešné pokusy o dražbu. Ak teda zákonná úprava dražobníkovi nezakazovala, aby pre opakovanú dražbu bolo vychádzané z novo zabezpečeného znaleckého posúdenia a v súvislosti s tým, že predchádzajúce dva pokusy o dražbu boli neúspešné, tak bol vecne správny záver okresného súdu, že samotná táto okolnosť rovnako nemohla spôsobiť neplatnosť dražby v rovine tvrdeného porušenia ZoDD. Pokiaľ žalobca namietal správnosť posudku znalca Ing. V., z ktorého sa vychádzalo pri napadnutej opakovanej dražbe, pričom žalobca v rámci dokazovania pred okresným súdom navrhol vyhotovenie „kontrolného“ znaleckého posudku na preukázanie hodnoty vydraženej nehnuteľnosti, tak odvolací súd uviedol, že zákon dražobníkovi ukladá povinnosť zabezpečiť ocenenie nehnuteľnosti podľa ceny obvyklej v mieste a čase konania dražby. Z obsahu spisu mal súd za preukázané, že žalovaný 2/ ako dražobník si túto povinnosť splnil, keď zabezpečil ocenenie predmetu dražby znaleckým posudkom zo dňa 04. 01. 2012 znalcom Ing. P. zapísaným v zozname znalcov a následne aj z dôvodu opakovanej dražby, znalcom Ing. V., rovnako zapísaným v zozname znalcov. V prvostupňovom konaní nebolo preukázané, že by tieto posudky neboli vypracované riadne zapísaným znalcom. Samotná skutočnosť, že existuje ďalší znalecký posudok, ktorý s určitým časovým odstupom určil nižšiu cenu nehnuteľností ako predmetu dražby, v danom prípade nebola rozhodujúca a nemala vplyv na samotnú platnosť či neplatnosť uskutočnenej opakovanej dražby. I napriek riadne splnenej informačnej povinnosti sa na opakovanej dražbe zúčastnil len jeden záujemca, teda neexistovali ďalší, a preto ani nedošlo k navýšeniu najnižšieho podania určeného v súlade so ZoDD vo výške ceny určenej znaleckým posudkom. Bez ohľadu na cenu určenú znaleckým posudkom, výsledkom dražby je vždy reálna trhovacia cena predávaných nehnuteľností v čase a mieste konania dražby. Určenie ceny znaleckým posudkom nie je rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie platnosti dražby, rozhodujúcou je výlučne tá skutočnosť, či žalovaný 2/ ako dražobník splnil svoju povinnosť a zabezpečil ocenenie nehnuteľností znaleckým posudkom. Vyhotovenie ďalšieho znaleckého posudku nebolo v rozpore so ZoDD, keďže posudok vypracoval znalec zapísaný v zozname znalcov a samotný rozdiel v cenách stanovených znaleckým posudkom Ing. Tarnócy a Ing. Ferklom vzhľadom na časový odstup a v súvislosti s reálnou cenou na trhu nehnuteľností, nebolo dôvodom pre určenie neplatnosti dražby. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/233/2010 zo dňa 03. 10. 2013, podľa ktorého „pokiaľ ide o určenie ceny predmetu dražby, dovolací súd považuje za správny záver odvolacieho súdu, že určene ceny draženej

nehnutelnosti nemá za následok neplatnosť dražby“. S treťou odvolacou námietkou žalobcu, ktorou považoval zníženie ceny nehnuteľností v procese dobrovoľnej dražby v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, sa odvolací súd vysporiadal tak, že považuje za správne posúdenie veci okresným súdom, ktorý vysvetlil aj dôvod, pre ktorý nenariadil dokazovanie ďalším znaleckým posudkom na ocenenie vydražených nehnuteľností znalcom ustanoveným súdom. Aj keď v danom prípade boli predmetom dražby i ocenenia znalcami rovnaké nehnuteľnosti, z predložených posudkov vyplývalo, že nebola daná totožnosť z hľadiska časového (odstup medzi vypracovaním znaleckých posudkov), z hľadiska vecného (dopyt, situácia na trhu s realitami v rozhodnom čase) a z hľadiska okolností dvoch predchádzajúcich neúspešných kôl dražby predmetných nehnuteľností založených v prospech splnenia pohľadávky žalovaného 1/. Pokiaľ žalobca v súvislosti s cenou vydražených nehnuteľností poukazoval na rozpor s dobrými mravmi, tak odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa ako relevantné pre rozhodnutie považoval, že v rámci žalovaných dôvodov nebola zistená neplatnosť dražby pre rozpor so ZoDD. Odvolací súd navyše uviedol, že navrhovateľ dražby, či už je to vlastník premetu dražby alebo záložný veriteľ, prípadne iná oprávnená osoba, nemá a priori záujem, aby sa predmet dražby predával pod hodnotu jeho reálneho ocenenia. Zámerom dražby nebolo predat' predmet dražby za každú cenu, ale dosiahnuť splatenie dlhu dlžníka voči žalovanému 1/ ako záložnému veriteľovi. V konečnom dôsledku dospel odvolací súd k záveru, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno o tom, že napadnutá opakovaná dobrovoľná dražba bola neplatná pre namietané, žalobou vymedzené porušenie zákona, preto súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, ak žalobu zamietol a odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa žalobcu sú rozhodnutia konajúcich súdov nepreskúmateľné, čo zakladá inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie. Nevykonaním navrhovaného dokazovania znalcom z odboru polygrafie odňali súdy žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca v dovolaní namietal aj skutočnosť, že súd prvého stupňa odmietol vykonať navrhované dokazovanie na určenie ceny dražených nehnuteľností. Nevykonanie dôkazov navrhovaných žalobcom, ktoré by mohli objasniť otázky dôležité pre rozhodnutie vo veci, malo za následok jeho znevýhodnenie v súdnom konaní, čo je v rozpore so zásadou „rovnosti zbraní“. Porušenie tejto zásady je považované za odňatie možnosti konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/259/2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 332/09). Podľa žalobcu sú závery súdov oboch stupňov v rozpore s výkladom, ktorý v priebehu súdneho konania predkladal, pričom konajúce súdy svoje odklonenie od tohto výkladu náležite neodôvodnili. Odvolací súd podľa žalobcu neodstránil v odvolaní uvádzané nedostatky rozhodnutia súdu prvého stupňa a nereagoval dostatočne presvedčivo na jeho odvolacie námietky. Žalobca je toho názoru, že odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s argumentom vedľajšieho účastníka, podľa ktorého je súd povinný preskúmať prípadné dôvody neplatnosti ex offio v rovine skúmania splnenia všetkých zákonných podmienok pre platnosť dobrovoľnej dražby, a to aj keď tieto dôvody neboli uvedené v žalobe, resp. boli uvedené až v priebehu konania.

Žalovaný 1/ a žalovaný 3/ sa k dovolaniu žalobcu do rozhodnutia dovolacieho súdu nevyjadrili.

Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že nevykonanie navrhovaných dôkazov, resp. vykonanie iných dôkazov na zistenie skutkového stavu nezakladá vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť. K žalobcom namietanej inej vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a k skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. žalovaný 2/ uviedol, že tieto predstavujú dovolacie dôvody vtedy, ak je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Z tohto dôvodu žalovaný

2/ navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol, nakoľko nie sú dané dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti, ktorá spolu s interpretačnou praxou dovolacieho súdu (tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky i Európskeho súdu pre ľudské práva) sleduje zachovanie jedného zo základných princípov právneho štátu - princípu právnej istoty.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalobcom podané dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľov domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovolateľ zastúpený kvalifikovaným zástupcom v dovolaní výslovne uplatňuje dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. (súdom vytýka nedostatky pri hodnotení pre vec rozhodujúcich dôkazov a zisťovaní náležitého skutkového stavu veci a vyčíta, že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení). K týmto argumentom dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010,

3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/102/2012, 7Cdo/116/2013, a iné). Z uvedeného plynie, že na dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. (i keby boli prípadne opodstatnené) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

Prípustnosť dovolania žalobcu v danej veci prichádza do úvahy len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie procesný postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi občianskeho súdneho konania realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu priznáva právny poriadok. O zmätočnosť v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ide pritom iba vtedy, keď je dôsledkom procesného postupu, ktorý je nesprávny v tom zmysle, že pri ňom nebola zachovaná právnym poriadkom stanovená procedúra prejednávania veci. Nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v občianskom súdnom konaní, je ale procesnou vadou (vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou (až) intenzitu, ktorú považuje za relevantnú uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku.

Žalobca odôvodňoval prípustnosť podaného dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nedostatočným odôvodnením záverov konajúcich súdov a tým nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS

148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 287/2014). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (v súčasnosti § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. - pozn. dovolacieho súdu), ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“. Na potvrdenie aktuálnosti tohto právneho náhľadu na danú problematiku dovolací súd uvádza, že ústavný súd v uznesení zo dňa 27. 03. 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. V uznesení z 28. 10. 2014 sp. zn. I. ÚS 606/2014 ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/55/2014 (založenom na stotožnení sa s rozhodnutím R 111/1998) dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania.

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03. 12. 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že ak by aj (prípadne) bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Písomné vyhotovenie rozhodnutí súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu obsahovali získané vysvetlenia dôvodov podstatných pre ich rozhodnutie.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov, je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). K procesným právam účastníka nepatrí, ako sa žalobca mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p., § 213 O. s. p.). Ak súd prípadne aj rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd osobitne k argumentácii žalobcu v dovolaní týkajúcej sa porušenia zásady „rovnosti zbraní“ a odkazu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/259/2010 zo dňa 26. 01. 2011 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 332/2009 zo dňa 26. 01. 2010 uvádza, že závery v uvedených rozhodnutiach nie je možné vzťahovať na danú vec. V rozhodnutiach, na ktoré poukázal dovolateľ, sa za odňatie možnosti konať pred súdom považovalo nevykonanie dôkazu - výsluchu účastníka konania, ktorý mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu. V danom prípade žalobca namieta nenariadenie znaleckého dokazovania súdom prvého stupňa, pričom súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd podrobne vo svojich rozhodnutiach vysvetlili, prečo nie je potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. Skutočnosť, že sa žalobca s týmito závermi súdov nestotožňuje, nemá to za následok porušenie zásady rovnosti zbraní a odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Žalobcom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi

najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď § 243a ods. 2, in fine O. s. p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Obsah dovolacích námietok žalobcu smeroval tiež k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom (prípadne súdom prvého stupňa) v napadnutom rozsudku (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011, sp. zn. 6Cdo/41/2011 a sp. zn. 7Cdo/26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov, dovolateľom vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalovaní nepodali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto im ich náhradu dovolací súd nepriznal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods.

1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.